

Arrest

nr. 104 295 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Philippe JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.11.2009 werd ingediend door :

M., M. (R.R.: (...))

nationaliteit: Senegal

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 09.12.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.05.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een arbeidscontract voor, verklaart Frans te spreken, legt getuigenverklaringen voor en een attest van de vzw JCCA, verklaart een uitgebreide vrienden- en kennissenkring uitgebouwd te hebben). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. De bewering dat ze dit niet heeft gedaan omdat andere Senegalezen haar dit afgeraden hadden, alsook juridische diensten, kan niet aanvaard worden aangezien betrokkene dit niet aantoot. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van 11 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens voert zij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel :

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig

deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2.. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van criterium en 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

De redenen welke in de bestreden beslissing worden opgesomd om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Verzoekster werpt op dat in casu het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Hoewel de Raad van State de richtlijn van 19.07.2009 vernietigd heeft, is de Staatsecretaris voor Asiel en Migratiebeleid Dhr. Melchior Wathelet deze richtlijn blijven toepassen.

Thans is er een nieuwe Staatsecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Mevr. Maggy De Block, welke in haar beslissing dd. 14.06.2012 de richtlijn van 19 juli 2009 stelt dat de criteria van de richtlijn niet meer van toepassing zijn, zodat er niet wordt geantwoord op de ingeroepen criteria, in het bijzonder het ingeroepen criterium 2.8 B van de richtlijn. Verzoekster heeft criteria 2.8 B ingeroepen. Hierop wordt door de Staatsecretaris wel geantwoord. De Staatsecretaris geeft geen antwoord op de overige ingeroepen argumenten van verzoekster.

De Staatsecretaris zegt dat het niet als grond tot regularisatie kan aanvaard worden. Evenwel kan niet uit de beslissing afgeleid worden dat op de argumentatie zoals ontwikkeld door verzoekster in het kader van haar aanvraag op grond van art. 9 bis van de Wet van 15 december 1980 geantwoord werd. De burger mag er tevens van uitgaan dat wanneer de overheid richtlijnen uitvaardigt en deze op zeer duidelijke manier aan de burger communiceert, zoal s de overheid dit gedaan heeft met de richtlijn van 19 juli 2009, dat de burger er zich op kan steunen en dat de Staatsecretaris deze niet naast zich kan neerleggen. Zulks schendt het principe van de continuïteit van het bestuur.

In die zin is er een ongelijkheid tussen de personen welke hun aanvraag behandeld kregen onder Staatsecretaris De Block.

Aan deze ongelijkheid treft verzoekster geen schuld, zodat de lange tijd waarop verzoekster diende te wachten op een antwoord op haar aanvraag geenszins aan verzoekster kan verweten worden.

De beslissing schendt het gelijkheidsbeginsel in vergelijking met de indieners welke wel tijdig een antwoord gekregen hebben.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom liet verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroepen heeft, vernietigd werd. Verder stelt de verwerende partij vast dat het voorgelegde arbeidscontract niet als een grond voor regularisatie aanvaard kan worden, nu de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Tot slot wordt vastgesteld dat, wat de elementen van lokale verankering betreft, verzoekster zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en dat het feit dat zij nu geïntegreerd is, louter het gevolg is van haar eigen houding.

In eerste instantie blijkt uit deze motivering dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij enkel heeft geantwoord wat het criterium 2.8 B betreft, maar geen antwoord geeft op de overige ingeroepen elementen van verzoekster, waarbij zij overigens nalaat aan te geven op welke elementen dan wel niet zou zijn geantwoord.

Verder blijkt onmiskenbaar dat de specifieke elementen die verzoekster had aangebracht ter staving van haar lokale verankering werden betrokken bij de beoordeling van haar aanvraag en dat hieromtrent werd gemotiveerd, zodat verzoekster geenszins kan worden gevolgd waar zij stelt dat het in casu gaat om een standaardmotivering die op iedereen toepasbaar is.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster toont met haar eenvoudige stelling dat de beslissing extreem summier is en niet evenredig met de gevolgen, evenmin aan dat ze, in het licht van de elementen die zij had aangevoerd bij haar aanvraag, niet afdoende zou zijn.

3.3. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Aangezien moet worden vastgesteld dat verzoekster de concrete beoordeling van de elementen van haar aanvraag volstrekt ongemoeid laat, toont zij geenszins aan dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

3.4. In de mate dat verzoekster met haar betoog dat de burger er mag van uitgaan dat hij zich op de door de overheid uitgevaardigde richtlijnen, zoals de instructie van 19 juli 2009 moet kunnen steunen en de Staatssecretaris deze niet zomaar naast zich kan neerleggen en zij daarbij "het principe van de continuïteit van het bestuur" aanhaalt, een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aanvoert, oordeelt de Raad wat volgt:

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en

redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd, zoals dat ook in de bestreden beslissing werd gesteld, de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekster er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

3.5. Waar verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert stelt de Raad vast dat zij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Dit doet ze alleszins niet door op algemene wijze te stellen "*In die zin is er een ongelijkheid tussen de personen welke hun aanvraag behandeld kregen onder Staatsecretaris De Block.*" Daarenboven dient erop gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, de voormalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Dhr. Wathelet, deze richtlijn zou zijn blijven toepassen.

3.6. Geen van de onderdelen van het enig middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS